

[M. F. Mortensen.]

et længe følt Savn blive afhjulpet. Der har været arbejdet paa denne Sag i mange Aar. Fra 1919 til 1922 stod der paa Finansloven en Bevilling paa 400 000 Kr. til dette Formaal, men denne Bevilling blev slettet af Ministeren for offentlige Arbejder, det ærede Medlem Hr. Slebsager. I 1926 indsendte Grenaa By paa ny et Andragende om Bevilling; men det modtog aldrig noget Svar derpaa. I 1927 rejste et Medlem af det andet høje Ting, Josiassen (Grenaa), Sagen i Landstinget uden Resultat; end ikke Fiskernes særlige Tillidsmand, Landstingsmand M. C. Jensen, fandt Anledning til at støtte Sagen. Jeg gentager derfor min Tak til Ministrene for deres Velvillie overfor denne Sag.

Jeg vil gerne samtidig tillade mig at lægge et godt Ord ind for en anden Havnesag. Der er i de sidste Dage fra Fiskerne ved Bønderup i Djursland, altsaa i min Valgkreds, indsendt et Andragende om Støtte til Bygning af en haardt tiltrængt Læmole. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder ogsaa at imødekomme dette Andragende. Der bor i dette Fiskerleje ved Bønderup Strand 81 Familier, der direkte ernærer sig ved Fiskeri, desuden Fiskeeksportører og handlende.

Dette Fiskerleje er opstaaet i Løbet af ganske faa Aar, hvilket turde være et Bevis for, at der paa denne Plads er naturlige Forhold til Stede for et betydeligt Fiskeri. Men disse mange Fiskere er meget uheldigt stillet derved, at der ved dette Fiskerleje kun er ringe Læmole. Deres Baade maa ligge paa aaben Strand og saaledes i Storm være udsat for Forlis, hvad ogsaa gentagne Gange har været Tilfældet.

Jeg kan saaledes oplyse, at ved Julestormen i 1922 led Fiskerne store Tab, og en større Katastrofe indtraf den 23. Oktober 1921, hvor det ikke alene gik ud over Baade og Redskaber, men hvor tillige Strandbredden skylledes bort, paa sine Steder indtil 20 Meter, saa flere af Beboershusene nu ligger kun faa Meter fra Strandkanten. Skaden paa Huse, Baade og Redskaber opgjordes til 20 000 Kr. Atter den 15. og 16. Januar 1929 skete der en Katastrofe, hvorved 19 store Baade blev ødelagt. Skaden blev denne Gang opgjort til 48 800 Kr. For at hjælpe Fiskerne over det store Tab ydede Staten denne Gang et Tilskud paa 15 000 Kr., desuden garanterede Kommunen for et Laan paa andre 15 000 Kr., men dette Laan skal jo afdrages. De sidste 18 800 Kr. maatte Fiskerne selv udrede.

Naar dertil kommer Driftstabet i Tiden, indtil de fik deres Baade og Redskaber

i Stand igen, vil enhver kunne forstaa, at disse Fiskerfamilier for Tiden er økonomisk meget daarligt stillede, og at de er blevet det uden egen Skyld. Nu er der, som nævnt, indsendt et Andragende om Hjælp til Bygning af en Læmole. Fiskerne er villige til selv at yde deres Bidrag i Form af udført Arbejde, men af de Grunde, som jeg allerede har nævnt, er de ganske ude af Stand til at tilskyde kontante Penge; de Tab, de led i Januar 1929, vil tyngge haardt paa dem endnu en lang Aarrække.

En Grund mere taler for at imødekomme Andragendet. Naar Baadene ligger paa aaben Strand, er de udelukkede fra den almindelige Assurance, og Fiskerne er saaledes til enhver Tid udsatte for at blive ruinerede ved en ny Stormkatastrofe. Det er ikke alene Baade og Redskaber, det kan gaa ud over, men naar Strandbredden skylles bort, bliver Husene efterhaanden stærkt udsatte, hvilket allerede er Tilfældet for fleres Vedkommende.

Det er derfor mit Haab, at dette meget beskedne, men berettigede Krav, hvis Opfyldelse betyder saa lidt for Staten, men vil have den allerstørste Betydning for Fiskerne paa denne Plads, maa blive imødekommet.

Clausager: Jeg kommer med en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister, en Henstilling, som jeg antager vil falde i grumme god Jord. Denne Regering har jo haft sine Følere ude i Alverdens Hjørner for at finde nye Muligheder for Beskæftigelse, finde Markeder og forskelligt andet, og jeg gaar da ud fra, at den vil være uhyre henrykt ved at faa Anvisning paa en Opgave, hvis Løsning ikke alene vil have Værdi paa den Maade, at den skaffer Arbejde, men ogsaa saaledes, at den faar stor og heldig Virkning i Fremtiden, saa vidt sagkyndige Folk kan se.

Det drejer sig om en Udtørring af Lammefjordsøen, eller maaske rettere en omtrentlig Udtørring. Man har deroppe længe drøftet dette Spørgsmaal, og nu har man faaet et Par sagkyndige Mænd, Vandbygningsdirektør Lillelund og Statskonsulent K. Hansen, til at undersøge Forholdene, og de er kommet til det Resultat, at det kan lade sig gøre med rimelige økonomiske Midler at faa Vandstanden sænket, saa at man kan indvinde et betydeligt Jordareal, og ikke nok med, at man indvinder nyt Jordareal, men man gør en hel Del af det i sin Tid udtørrede Lammefjordsareal mere værdifuldt ved at faa Vandstanden sænket yderligere.